

פורניה הפצועות. וכך הכרית היא רגעית, היא גם משונה. פה מצטור דים' דווקא בהפגנות. מתביישים אלה אשר, עשו את זה' ולפיכך אין להם לכאורה שום סיבה להתבייש. כאן האינטימיות של "החברה הטובים" מלשעבר נתפסת כ"דביקה" אבל כשהכותבת עצמה, הנרתעת מפני רביקות זו של אנ"ש, באה לבחור פועל לאיפיון תחושת הורות שלה עצמה אין היא מוצאת אלא אותו פועל עצמו: "הורות רבקה גם ביחס של המשתתפים לעצמם".

חילופין של הורה וקירבה, כחיים ובסיגנון. כאן אין כיטחון חרמשמעי של מי שגדל בעולם חסוי. כך שאם מופיע כאן איזה "אקורד ליווי", ולרגע נדמה שהוא יפה, טוב, במקומו, מיד מתקנת אותו הכותבת: "אקורד ליווי רחוק ומיותר". אותה והירות גורמת ששדהתואר לא ישלשל כאן מעצמו מתוך סרט מכונת-הכתיבה. לפעמים מתגדרים, אך לרוב מתגדרים ומג' דיים במרויך גם את הלא-מרויך, זה שנוקד להרבה כיוונים".

מעל לכל, נוצר כאן נאמת משהו "חדש", לא-כרוך, מתחנך". ומתברר שהוא לא רק של "תלושים מיורחים" מסוגם של רוג'ית מטלון (האיפיון הוא שלה) או אמיר בנבג'י, נביא ועם אירוני בן 20 היוצא כנגד סביבתו תוך שימוש בכל הסטראוטיפים שבהם נהוג לאיפין אותה בדרך כלל, כשהוא מיטיב לכתוב מהרבה סופרים מנוסים, מיומנים ממנו, כאלה שכבר הותירו את שלב ההבטחה הרחק מאחוריהם.

כן, בשלב זה אני כבר "מוצא את עצמי" מסכים עם תחושת העורך גרעון סאמט, כי "עוד נשמע מהם", מן האנשים הצעירים שאותם כינס כאן תחת קורת-גג אחת, מוצרים ופחות מוצרים ואלמנטים לגמרי.

אתה מניח את החוברת מידך ומהרהר לעצמך כמה ברירות וכמה ניכור וכמה טימטום וקהות-לב ונפש הצמיחה ארץ-ישראל היפה שלנו, כן, גם זו שלי ושל בני דורי, אם כואת היא תמונת-המצב של ה"פוטו רצח" של שלהי שנות ה-80.

וכמה אמצעים אנשים צעירים אלה, שחרף כל הצער והסבל שמקומם וקהותנו גרמו, ולמרות ש"יש להם איזה חוסר-ביטחון בהגדרת הלוקאל-פטריוטיות שלהם", הם נזכרים באותו מקום באהבה, חרדים ל"און". תמונות רחר קות מלהחמיה" שציירו (הרסה קרן), או עוקבים ברריכות אחר כל שינוי במ ערך הנשני שלהם כדי לאתר ולבער כל "התחסדות ושקר קל" הנובעים משינוי המקום והמזל. לא, שום "גיד ג'נראליסט" מן המניין לא היה מוציא מתחת עטו את השורות:

"חיפשתי שותפים לורות הזאת כלפי המקום ובכך אולי יכולתי לזהות את הצליל הראשון, המתכתי והעמום, של הוויתור".

כדרך ששום עיתונאי "מן המניין" (כלומר, שרגישותו נתקתחה) לא היה מסוגל להוציא ממעבדה-תמלילים שלו אנאליזה שנונה, בגרתי ומקורית כוו של עיריית לינור ברשימתה המ' צויינת על ה"מאצ'ו הניאנדרטאלי או ברמינון של נשים מפותחות" או הניתוח של "הארם הסימביוטי" (קרי: הנשוי, נישואי ארדנאלין") הישראלי, פרי עטו (ועטו) של אמיר אור, 32, הקשיש כמשתתפי החוברת.

ועוד לא כתבתי אף מילה אחת על חוש ההומור — לא של בנבג'י, לא של גבי ניצן ולא של גיל חובב כרבינו על "העיר הגריאטרית", "תל אביב סיטי" שהיא "הדבר הכי צעיר בארץ". למי שמבקש רוגמה:

במאמרו המלומד, אם לא תהיה ירושלים' (פול'טיקה 2, יולי '85), כותב דן מרון על הניסיון להפוך את ירושלים ל"לוקוס" מוגדר במרחב ובזמן, שבו נחשפים כניכול פניה האר' תנטיים של המציאות. אם ירושלים היא לוקוס, תל-אביב היא רב-פניה". לכו בכוחכם זה, גיל חובב וחברך, עלו והצליחו. כמונו, בני דורי וגילי, אם לא יותר מאיתנו.

ומצירי אל תתעסקו בפוליטיקה. היא ממילא תתעסק איתכם.

הפרופסור בן-עמי שרפשטיין, ההדמויות הבולטות ביותר באוניברסיטת תל-אביב, נחבע לדין פילי ואזרחי עלידי מזכירה שנעלבה

מזכירה

גיל 17 עובדת שרה פרודון באר' ניברסיטת תל-אביב. היא התחילה לעבוד שם יום אחרי סיום בחינת-הגרות האחרונה.

בתחילה שימשה כרשמת, ואחר-כך, במשך 22 שנה, עלתה כסולם הדרגות והתפקידים, והפכה מזכירה בכירה במ' כון לחקר בריית-המועצות ומו"רח אירור פה.

כיום, 22 שנה אחרי תחילת עבודתה באוניברסיטה, מצאה עצמה מפוטרת. בעלה, דויד, שאותו הכירה במהלך עבודתה, פוטר גם הוא מעבודתו באוניברסיטה, והוא משמש כיום כמורה ל" היסטוריה בכתיספר תיכון. שרה הח' ליטה לצאת למילחמה במוסד שבו גר' לה, ושבו השקיעה את מיטב שנותיה. בחמש השנים האחרונות של עבודת' תה שימשה שרה כמזכירת המכון לחקר בריית-המועצות והיתה בקשר הדוק עם הפרופסור מיכאל קונפינו, אז מנהל-

הפרופסור מיכאל קונפינו, אז מנהל-המכון לחקר בריית-המועצות והיתה בקשר הדוק עם הפרופסור מיכאל קונפינו, אז מנהל-

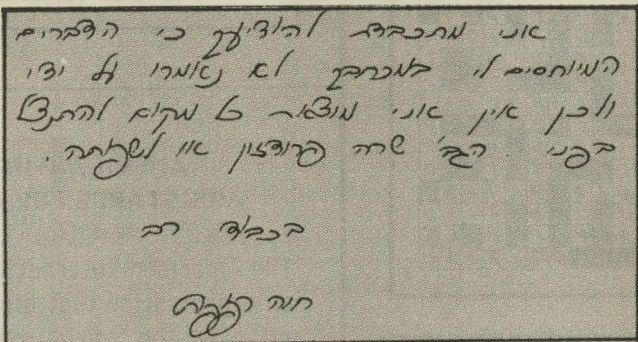

מזכירה פרודון, אופייה הידוע...

נמי שסכמנו בינינו, הספקתי לשוחח עם ד"ר רואי יעקב ועם הגב' רפפורט. ד"ר רואי ציין שאנס הגב' פרודון היא מסודרת, אחראית ומצטיינת בהכנת תקציבים, אך מחרגשת מהר, אמוציונאלית ולא טובה ביחסי אנוש. הגברת רפפורט אמרה לי ששרה פרודון היא "מאד לא מאוזנת" ושהיה מאד רע להכניסה לחוג גדול וסכונ כמו החוג לפילוסופיה.

קטע ממכתבו של הפרופסור שרפשטיין

מחרנושת מהר, אמוציונלית...

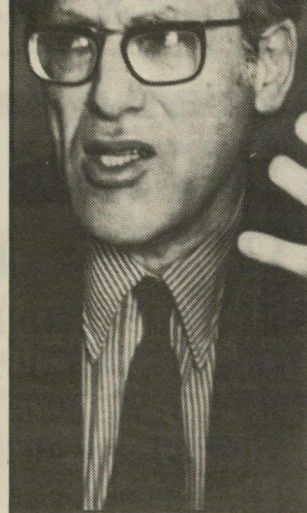
קטע ממכתבה של חווה רפפורט

אין אני מוצאת כל מקום להתנצל...

לאופייה הידוע של המועמדת בעלת-הקביעות — שרה פרודון. "כפי שסכמנו בינינו, הספקתי ל' שוחח עם הד"ר יעקב רואי ועם גברת רפפורט. "הד"ר רואי ציין אמנם כי גברת פרודון היא מסודרת ואחראית ומצטיינת בהכנת תקציבים, אך מתרגשת מהר, אמוציונלית, ואינה טובה ביחסי-אנוש. הגברת רפפורט אמרה לי ששרה פרודון היא מאד לא מאוזנת, ושהיה רע מאד להכניסה לחוג גדול וסכונ כמו החוג לפילוסופיה. "לאור העדויות הללו מיותר לציין שאין בדעתי לקבל את הגברת פרודון לתפקיד מזכירה בחוג לפילוסופיה... בברכה, פרופסור ב"ע שרפשטיין, ראש החוג לפילוסופיה." אחרי גילגולים ויסורים נוספים, קיבלה כסופו של דבר המזכירה מיכ' תכפ"טורין שנשלח לבייתה ב-1986. כאשר קראה שרה פרודון את מיכ' תכו של הפרופסור שרפשטיין, נדהמה.

המכון. היא הצטיינה, לרבריה, בעבור דתה, וניהלה גם את ענייני הפרטיים של הבוס. יחסיהם היו כליכר טובים, עד שהוא שלח לה מיכתב-המלצה חמים וריבר בשיבחה.

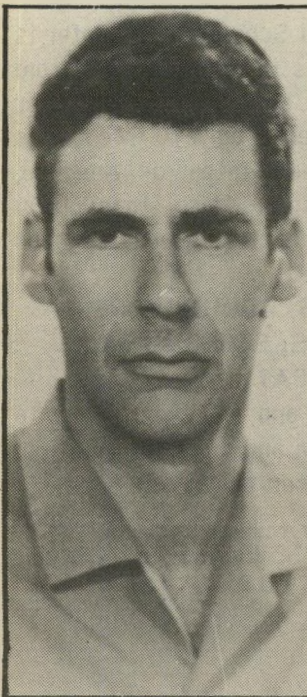
ב-1980 נכנסה שרה להריון, ובגלל סיבוכים שונים נזקקה לשכב חודשים ארוכים בשמירת הריון. אחרי הלידה קיבלה שנת חופשה לטיפול בתינוק.

פרופסור שרפשטיין, מאד לא מאוזנת...

ועלידי כך הביאו לכסוף לפיטוריה. שרה עצמה עדיין נדהמת ואינה מבינה, היכן כל ידידיה הוותיקים — הפרופסור קונפינו ששיבח אותה כל-כך; ידידיה במנגנון ובמחלקות אחרות באוניברסיטה. מרוע הם לא עמדו לצידה כאשר הושמצה, ולא עזרו לה לשמור על מישרתה?

אילנה אלון

פרופסור רואי, לא טובה ביחסי-אנוש...

אלי דותן, העולם הזה